

ಎಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನ

- ✿ ಯಾರಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಿದೆಯೋ ಆತನಿಗೆ ಭಗವಂತನೇ ಈ ಜೀವ, ಜಗತ್ತಾಗುವಂತೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಆತನೇ ಆಗಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆತನಿಗೇನೇ ಉತ್ತಮ ಭಕ್ತ ಅಂತ ಹೆಸರು.
- ✿ ಆತನೇ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ. ಯಾರು ಹೆಂಗಸರ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಆನಂದಮಯಿಯಾಗಿಯೇ ಕಂಡುಬಂದರು. ಯಾರು ಗೋಲೋಕದ ಗೋಪಾಲರ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ನಾರಾಯಣನಾಗಿಯೇ ತೋರಿ ಬಂದರು, ಎಲ್ಲವೂ ಆತನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ.
- ✿ ಭಗವಂತ ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಆತನ ಶಕ್ತಿ ಕೆಲವೆಡೆ ಅಧಿಕವಾಗಿ, ಕೆಲವೆಡೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅವತಾರದ ಮೂಲಕ ಆತನ ಶಕ್ತಿ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ; ಕೆಲವು ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆತನ ಶಕ್ತಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ; ಅದು ಇಡೀ ಶಕ್ತಿಯ ಅವತಾರವೇ.”
- ✿ ಸತ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಆತನ ಇಚ್ಛೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆತ 'ಹ್ಲೂ' ಎಂದೊಡನೆಯೆ ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಸಂಭವಿಸಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಆತ 'ಉಹ್ಲೂ' ಎಂದೊಡನೆಯೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತದೆ.
- ✿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಒಂದು ಮಹಾಸಮುದ್ರಕ್ಕೂ, ಜೀವಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ತೇಲುವ ಗುಳ್ಳೆಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಸಬಹುದು. ಅವು ಆತನಲ್ಲಿಯೇ ಉದ್ಭವಿಸಿ ಆತನಲ್ಲಿಯೇ ಲಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳೆಂಬುವುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಗುಳ್ಳೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಗುಳ್ಳೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಬಹುದು.
- ✿ ಆತನೇ ಜೀವ, ಜಗತ್ತಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಚತುರ್ವಿಂಶತಿ ತತ್ತ್ವಗಳಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಯಾವಾಗ ಆತ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯನೋ ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಂತಲೂ, ಯಾವಾಗ ಆತ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಪ್ರಳಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಅಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಬ್ರಹ್ಮ-ಶಕ್ತಿ ಅಭೇದ. ನೀರು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರೂ ನೀರೆ, ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ನೀರೆ.
- ✿ ಯಾವ ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಸುಣ್ಣ, ಮರಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಸಾಲು ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿರುವುದೋ ಅದೇ ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಸುಣ್ಣ, ಮರಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಮೇಲ್ದಾವಣಿಯೂ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮ ಯಾರೋ, ಆತನ ಸತ್ತ್ವದಿಂದಲೇ ಈ ಜೀವ, ಜಗತ್ತು ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದೆ.
- ✿ ಭಕ್ತರು, ಎಂದರೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಸಾಕಾರ ನಿರಾಕಾರ ಎರಡನ್ನೂ, ರೂಪ ಅರೂಪ ಎರಡನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಪಾರವಾದ ಮಹಾಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಜಲರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಶೈತ್ಯದ ದೆಸೆಯಿಂದ ನೀರು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಗಡ್ಡೆಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬಹುದು. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತನ ಭಕ್ತಿ ಎಂಬ ಶೈತ್ಯದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಆ ಅನಂತ ಸಾಂತವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಸಾಕಾರರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ನಂತರ ಹಿಮಗಡ್ಡೆ ಕರಗಿ ನೀರಾಗುವುದೋ, ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜ್ಞಾನಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ನಂತರ ಸಾಕಾರ ರೂಪವು ಕರಗಿ ಎಂದಿನ ನಿರಾಕಾರ ಸ್ಥಿತಿಗೆ-ಅನಂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತದೆ.
- ✿ ಭಗವಂತನೇ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿದ್ದಾನೆ; ಆದರೆ ಕೆಲಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಆತ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದ್ದಾನೆ.
- ✿ ಆತ, ತಾನೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿದ್ದಾನೆ - ಎಂದರೆ ಜೀವ ಜಗತ್ತಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನ ದೊರೆತಾಗ ಈ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನೇ ಚತುರ್ವಿಂಶತಿ ತತ್ತ್ವಗಳಾಗಿದ್ದಾನೆ - ಎಂದರೆ ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ, ದೇಹ ಇವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆತನೊಬ್ಬನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಇರುವರೇನು, ಪಕ್ಷಪಾತ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ?
- ✿ ಆತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದ ನಂತರ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ, ಆತನೇ ಈ ಜೀವಜಗತ್ತು, ಮಾಯೆ ಆಗಿದ್ದಾನೆ, ಎಂಬುದಾಗಿ. 'ನೇತಿ, ನೇತಿ' ಮಾರ್ಗ ಗಾಮಿಗಳಿಗೆ ಈ ಜಗತ್ತು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ 'ಮಾಯೆಯ ಕ್ರೀಡಾಗೃಹ'. ಸ್ವಪ್ನದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಥ್ಯವಾದ್ದು ಎಂಬ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ದೊರೆತ ನಂತರ ಈ ಜಗತ್ತೇ 'ಆನಂದದ ಕ್ರೀಡಾಗೃಹ' ಆಗುತ್ತದೆ.

'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ'ದಿಂದ

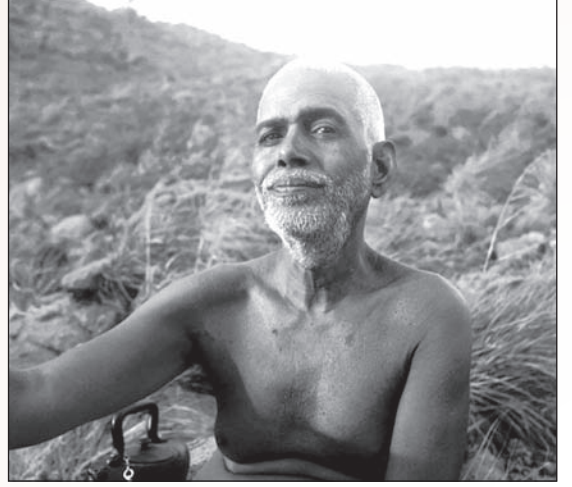
ಭಗವಾನ್ ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ

ಸ್ವಾಮಿ ದಾಮೋದರಾನಂದ

ಭಾಗ-೨

ಆಶ್ರಮದ ದಿನಚರಿ : ನನಗೆ ನೆನಪಿರುವಂತೆ ಆಗ ಆಶ್ರಮದ ದಿನಚರಿ ಹೀಗಿತ್ತು: ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ನಾಲ್ಕು ಘಂಟೆಗೇ ಭಕ್ತರು ಬಂದು ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಿ ಹಾಲ್ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಭಗವಾನರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಮೇಲೆದ್ದರು. ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದು, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಅದರ ಮೇಲೆ 'ಓಂ ನಮೋ ಭಗವತೇ ಶ್ರೀರಮಣಾಯ' ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಸದಾ ಜಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದರು. (ಆಕೆ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಪೂರ್ತಿ ಅದನ್ನು ಜಪಿಸಿದರಂತೆ.) ಬೆಳಕು ಮೂಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಶ್ರಮದ ವೇದಪಾಠಶಾಲೆಯ ಆಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ದಶಶಾಂತಿ ಮಂತ್ರಗಳು, ಪುರುಷಸೂಕ್ತ, ನಾರಾಯಣಸೂಕ್ತ ಮೊದಲಾದ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಭಕ್ತರು ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮಲೆಯಾಳ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಭಗವಾನರು ತಮ್ಮ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ತಾವೇ ಲೀನರಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಜನೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರೂ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ೭.೩೦ರ ವೇಳೆಗೆ ಆಶ್ರಮವಾಸಿಗಳು, ಅತಿಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತರರು ಊಟದ ಮನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಡ್ಲಿ, ಚಟ್ನಿ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರದ ನಂತರ ಅಲ್ಲಿ ವಸತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪಡೆಯದ ಭಕ್ತರು ಶ್ರೀಭಗವಾನರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಸಮಯ. ಭಗವಾನರು ಆಗ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆಸನ ಅಥವಾ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ, ಅಥವಾ ಒರಗಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಹಾಲ್ ತುಂಬಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾನ್ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವವಾಗುವ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲ ಮೌನವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಗವಾನರ ದಿವ್ಯತೆಯ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದಗಳ ಪವಿತ್ರ ತರಂಗಗಳು ಅನುರಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹಾಲ್ ನಲ್ಲಿ, ಹಲವರ ಅಂತರಂಗದ ಸಂದೇಹಗಳು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಪರಿಹಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅಡುಗೆಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡುವು ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ, ಒಮ್ಮೆ ಸುಮಾರು ೧೧ ಘಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಭಗವಾನರ ಬಳಿ ನಾನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಸಂದರ್ಶಕರು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಮೌನ'ವನ್ನು ಕುರಿತ ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಭಗವಾನರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದುದು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು: 'ಮೌನ' ಎಂದರೆ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೆಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೇ ನಿಜವಾದ 'ಮೌನ.' ಈ ರೀತಿಯ ಅನರ್ಘ್ಯ ಜ್ಞಾನರತ್ನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಆ ಹಾಲ್‌ಗೆ ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಭಗವಾನರ ಬಳಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕೈಮುಗಿದು ಕೊಂಡು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿಂತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೆ. ಬಹುಶಃ ಭಗವಾನರಿಗೆ ಆತ ಪರಿಚಿತನಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಅವರು ಆತನನ್ನು ಗಮನಿಸದಂತೆಯೇ ಇದ್ದರು. ಕೆಲವು ಸಮಯದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಭಕ್ತರು ಆ ಹಾಲ್‌ಗೆ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಭಗವಾನರು ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆತನೊಡನೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಾತನಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಸಂದರ್ಶನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವಾನರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾವಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದಿತ್ತು. ಅವರು ಭಕ್ತರ ಅಂತರಂಗದ ಭಾವಗಳನ್ನು ಅರಿತಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಭಗವಾನರೊಡನೆ ಎಲ್ಲ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೂ ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಸಮಯ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತೆ ದರ್ಶನ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಾಲ್ಕು ಘಂಟೆಯಿಂದ ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಿನ ಇಡ್ಲಿಗೆ ನೆನೆಸಿದ್ದ ಬೇಳೆ, ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ರುಬ್ಬುವ ಕೆಲಸ ನನಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬಾಕೆ ವಯಸ್ಸಾದ ಹೆಂಗಸು ನನಗೆ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒರಳಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಹಿಟ್ಟನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಲಗೈಯಿಂದ ಒರಳಿಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸೇವೆ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ಭಗವಾನರ ದರ್ಶನಸುಖ ಅನುಭವಿಸಲು ನಾನು ಹಾಲ್‌ನತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅವರು ಯಾರೋ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಭಕ್ತರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರು ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಎರಡೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಊರುಗೋಲು ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಬಲಗೈಯಿಂದ ಮೋಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೀವಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮೇಲೆದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಐದು ಘಂಟೆಯವರೆಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿದರು. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗಡಿಯಾರ ಐದು ಹೊಡೆಯಿತು. ಅವರು ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ಅರುಣಾಚಲ ಬೆಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದು ಹೋದರು. ಸಂಜೆಯ ಆಹ್ನಿಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಾಯಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವು ಅವರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದವರೆಗೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದವು, ಬಳಿಕ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸೇವಕನೊಡನೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು.

ಸಾಧು ಅರುಣಾಚಲರು (Major A. W. Chadwick) ಲೈಬ್ರರಿಯ ಬೀರುವಿಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸೊಂಟ ಮತ್ತು ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಬೆಲ್ಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತರ ಭಕ್ತರಂತೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವಾಗ ತಾವೂ ಪದ್ಮಾಸನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕಮೃಳಮ್ಮ ಎಂಬ ಭಕ್ತೆಯೂ ಆ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಗಂಡ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆಕೆ ಭಗವಾನರ ಬಳಿ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಪಡೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಆಕೆ ಬೇಗನೆ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದರು. ಈ ರೀತಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಅನೇಕ ಭಾಗ್ಯವಂತರು ದೈವದ ಸಂಗಾತಿಗಳಾಗಿ ಆಶ್ರಮ ದಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದ ವೇಳೆ ಸಂಜೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನದ ಅವಧಿ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೂ ಬೆಳಗಿನಂತೆ

ವೇದಮಂತ್ರ ಪಾರಾಯಣ, ಭಜನೆ, ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಧ್ಯಾನ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಜೆಯ ಕೊನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ 'ಮೌನಸಮಾಗಮ.' ಭಗವಾನರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಮಹಾದೇವ ಶಿವನಂತೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಧ್ಯಾನಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಮದ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯ ಸೇವಕರೊಬ್ಬರು ಭಗವಾನರ ಸೋಫಾದ ಬಳಿ ಬಂದು 'ಭಗವಾನ್, ಭಗವಾನ್, ಭಗವಾನ್' ಎಂದು ಪ್ರತಿಸಲವೂ ದನಿ ಏರಿಸುತ್ತಾ ಕೂಗತೊಡಗಿದರು. ಮೊದಮೊದಲು ಭಗವಾನರಿಗೆ ಇವರ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ, ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣ ದೈವಿಕವಾದ ಮೌನ, ಶಾಂತಿ, ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿದ್ದರು. ಸೇವಕನ ಧ್ವನಿ ಬಹಳ ಜೋರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಭಗವಾನರು ತಮ್ಮ ಮಾಮೂಲು ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ 'ಎನ್ನ, ಎನ್ನ?' (ಏನು? ಏನು?) ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ, ಅನುಭವಿಸುವ ಅವಕಾಶ ನಮಗೆ ದಿನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಲ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ವಿಭಿನ್ನ ಭಾವಗಳ, ಮನೋಧರ್ಮಗಳ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಜನರೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಆಯಾಸದ ಚಿಹ್ನೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಆಕಳಿಸಿದ್ದನ್ನು ನಾನೆಂದೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿರಂತರ ಸತ್-ಚಿತ್-ಆನಂದದ ಅನುಭವದಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀರಮಣರು ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸಿದರು :

ಮೇಲಿನ ಉಪಶೀರ್ಷಿಕೆ ಸೂಚಿಸಿರುವಂತೆ, ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದು ತಿರುವಿನ ಸಂದರ್ಭ. ರಮಣಾಶ್ರಮದ ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ನಾನು ಸುಖವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಡುಗೆ ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಗಿದು ಬಿಡುವು ದೊರೆತಾಗಲೆಲ್ಲ ಶ್ರೀ ಭಗವಾನರ ದರ್ಶನ ನನಗೆ ದೊರಕುತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಆದ ಮೇಲೆ ಅಡುಗೆಮನೆಯನ್ನು ಕೋತಿಗಳು ಪ್ರವೇಶಿಸದಂತೆ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುವ ಅವಕಾಶವೂ ನನಗೆ ದೊರಕುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಗ್ರಂಥಾಲಯದಿಂದ ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. (ದೇಣಿಗೆ, ಕಾಣಿಕೆಗಳು ದೊರೆತಾಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಡುಗೆಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲಾಯಿತು.) ಹಾಗೆ ನಾನು ಓದಿದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆದ 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನ' (Life of Sri Ramakrishna) ಎಂಬ ಗ್ರಂಥ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತು. ಇದೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪವಿತ್ರ, ಅದ್ಭುತ, ಪ್ರಭಾವಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕ ಜೀವನವನ್ನು ಅರಿಯುವ ಅವಕಾಶ ನನಗೆ ಲಭಿಸಿತು. ಆ ಗ್ರಂಥ ಶ್ರೀಮಾತೆ

ಶಾರದಾದೇವಿ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂನ್ಯಾಸೀ ಶಿಷ್ಯರು ಮತ್ತು ಗೃಹಿಣಿಗಳು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪರಿಚಯಿಸಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಣಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಕೊಲ್ಕತ್ತಾದ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರುವ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವನ್ನು ಕುರಿತು ತಿಳಿದೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಅಡುಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನನ್ನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮಾವನನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಚ್ಚಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಾರಿನಲ್ಲೇ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಅವರು ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡರು; ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಗನೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕೆಂದು ಆದೇಶಿಸಿದರು.

ಆ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗಿ, ಅರುಣಾಚಲದ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡು ಯಾರ ಹಂಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವತಃ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಬಂತು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಎರಡು ಘಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಅರುಣಾಚಲದ ಬೆಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟೆ. ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವವರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಬಾರದೆಂದು, ಎಲ್ಲರೂ ನಡೆಯುವ ಹಾದಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಗಿಡಮರಗಳ ನಡುವೆ ನುಸುಳುತ್ತಾ ಸಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಕಂದಾಶ್ರಮ ಮೊದಲಾದ ಜಾಗಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ದೂರವಿಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಮಾವ ಈ ಜಾಗಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನನಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡಿದರು ಎಂದು ನನಗೆ ಆಮೇಲೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ರಮಣಾಶ್ರಮದ ಜನರಿಗೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಉಪವಾಸ, ವನವಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಖಾಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋದರು.

ಆ ಸಂಜೆ ನಾನು ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ಹಳೆಯ ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ. ನನಗೆ ತಿನ್ನಲು, ಕುಡಿಯಲು ಅಂದು ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಅರುಣಾಚಲೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿನ ಅರ್ಚಕರೊಬ್ಬರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದೆ. ಅವರು ನನಗೆ ದೇವಾಲಯದ ಸೇವೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೂರು ದಿನ ಅಲ್ಲಿರಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲ ದೇವರಿಗೂ ಶ್ರೀಗಂಧ ತೇಯುವುದು ನನ್ನ ಒಂದು ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ರಮಣಾಶ್ರಮದ ಜನರಿಗೆ

ನಾನು ಅರುಣಾಚಲೇಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಹೇಳಿದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಾಯಿಗೆ ಮುಖತೋರಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಮತ್ತೆ ರಮಣಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಇದ್ದ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಅಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದ ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳು, ನಾನು ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದರು. ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷದ ಒಂದು ಕೋರ್ಸಿಗೆ ಸೇರಲು ನಾನು ಸಮ್ಮತಿಸಿದೆ.

ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮದ್ರಾಸಿನ ಮನೆ ಮೈಲಾಪುರದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಧುಗಳು ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೊಡನೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ ನನ್ನ ಮನಸೆಳೆಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ: 'ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ಸುಖಭೋಗಗಳ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಕಡೇಪಕ್ಷ ಈ ಒಂದು ಜನ್ಮವನ್ನು ನೀವು ದೇವರಿಗೆ ಮುಡಿಪಾಗಿ ಇಡಲಾರಿರಾ?' ತಕ್ಷಣ ನನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ಧ್ವನಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿತು: 'ಹೌದು, ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ!' ಈ ವಿಚಾರ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಿತೆಂದರೆ, ನಾನು ಅಲ್ಲೇ, ಆಗಲೇ ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಬಂಧುವರ್ಗ ಬಯಸಿದಂತೆ ೧೦-೨೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಓದಿ, ದುಡಿಯುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟೆ.

ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಅಶೇಷಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರು ಆಗ ಮದ್ರಾಸ್‌ನ 'ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ಸ್ಕೂಡೆಂಟ್ಸ್ ಹೋಮ್'ನ ನಿಲಯಪಾಲಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವರನ್ನು ನಾನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು ನನಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರೂ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ತ್ಯಾಗೀಶಾನಂದಜಿ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಚಯಾತ್ಮಕ ಪತ್ರವೊಂದನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ನಾನು ೧೯೪೦ರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮನೆ ಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ನಾನು ಹೋದದ್ದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ನಿನ ಬೆಂಗಳೂರು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ.

ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀರಮಣರ ಅಂತಿಮ ದರ್ಶನ : ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಇದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಘದ ನಿಯಮಾವಳಿಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧನಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಧ್ಯಾನ, ಸೇವೆ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಾಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದೆ. ೧೯೪೬ರಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಕತ್ತಾದ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ದೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ನಾನು ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರವಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರ ನೇರ ಶಿಷ್ಯರಾದ, ಸಂಘದ ಆಗಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರಿಂದ ನಾನು ಪವಿತ್ರ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವವನಾಗಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಚರಣೆಯ ಮೂಲಕ ನಾನು ನನ್ನನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನಿದ್ದೆ.

ಮಿಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಮಣಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಭೇಟಿ ಕೊಡುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಶ್ರೀರಮಣರು ಶರೀರ ತ್ಯಜಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದೂ ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ೧೯೪೬ರ ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೭ರಂದು ನಾನು ರಮಣಾಶ್ರಮವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ನನ್ನೊಡನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಭಕ್ತರೂ ಇದ್ದರು. ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನ ಇದ್ದೆವು. ಮೊದಲ ದಿನ ಇತರ ಸಂದರ್ಶಕ ಭಕ್ತರೊಡನೆ ನಾನು ಊಟಕ್ಕೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೆ. ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ಆ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವರಾಗಿದ್ದರು. ಬಡಿಸಲು ಮೊದಲು ಬಂದವರು 'ಕೀರೈ ಪಾಟಿ' (ಸೊಪ್ಪಿನ ಅಜ್ಜಿ) ಇರಬೇಕು, ಅವರು ತಾವು ಮಾಡಿದ ಅಡುಗೆ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಬಡಿಸಿದರು. ಸುಮಾರು ತೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಅವರನ್ನು ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ 'ಎನ್ನ ಕೊಂಡುವಂದಿರ್ಕೆ' (ಎನು ತಂದಿದ್ದೀಯೆ?) ಎಂದು ವಿರಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರು. ಆಕೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಯಾವುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಆಕೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಆ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರಿಗೂ ಬಡಿಸಿದರು.

ಶ್ರೀರಮಣರು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಡಿಸಿದ್ದ ಪಲ್ಯದಿಂದ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ, ಬಾಳೆಯ ಎಲೆಯ ತುದಿಗೆ ತಳ್ಳಿದರು. ಆ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಚೂರುಗಳಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಅನ್ನದ ಅಗುಳು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಅವನ್ನು ಅವರು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದು, ತಮ್ಮ ಊಟದ ಜೊತೆ ಬೆರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಅದನ್ನೂ ಅವರು ವ್ಯರ್ಥಮಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಊಟ ಮುಗಿದಾಗ ಅವರ ಎಲೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿತ್ತು, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಚೂರು ಹೊರತಾಗಿ.

ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ತಾವು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾಗಿ ದರ್ಶನ ಕೊಡಲು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೋಫಾದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ನಾನು ತಕ್ಷಣ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೋದೆ. ಅವರು ಸೋಫಾ ತಲುಪುವ ವೇಳೆಗೆ ನಾನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭ ವಾದ ಮಾರ್ಗವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಬೇಕೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀಭಗವಾನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಮುಂದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೆ. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಭಕ್ತರನ್ನೂ ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಆ ಹಾಲ್ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಅವರು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ನಾನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮಂತ್ರಜಪ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಚಿತ ರಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ, "ಈ ಹುಡುಗ ಹತ್ತಿರದ ದಾರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಬಯಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದುದು ನನಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಭಗವಾನರು ಮುಂದುವರೆಸಿ, "ಸಮೀಪದ ದಾರಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ?" ಎಂದರು.

ನನ್ನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ನನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ತಿವಿದು ಭಗವಾನರು ನನಗೇ ಹೇಳುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು. ನಾನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದೆ. ಅವರು ನನ್ನೆಡೆಗೆ ಮುಗುಳ್ಳೆಗೆ ಬೀರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ಅವರು ಇತರ ಭಕ್ತರೂ ಬಂದು ಸೇರುವುದಕ್ಕಷ್ಟೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೊಡುವ ಉತ್ತರದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಲಿ ಎಂಬುದು ಅವರ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ, ಆತ್ಮದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದ ದಾರಿ ಯಾವುದು? ಎಂದು. ನಾನು ಈಗ ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ವಿನಯದಿಂದ, 'ಜಪಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ' ಎಂದೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಭಗವಾನರು, 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲು ಜಪಸಾಧನೆ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವೂ, ನೇರವೂ ಆದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಧಾನ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಹೇಳಿದ 'ಯಜ್ಞಾನ್ತಾಂ ಜಪಯಜ್ಞೋಽಸ್ಮಿ' (೧೦.೨೫) ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದರು.

ಅವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದರು: ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅತಿ ಸುಲಭ ವಿಧಾನ, ತನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರನಾದ ದೇವರ ನಾಮವನ್ನು ಜಪಿಸುವುದು. ಅಂತರಂಗದ ಜ್ಯೋತಿ ಬೆಳಗಲು, ಪ್ರೇಮಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ನಿರಂತರವಾಗಲು ಜಪ